

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Baptistae Bvrgi De Dominio Ser[enissi]mae Genvensis Reip. In Mari Ligvstico Libri. II.

Borgo, Pietro Battista

Romae, 1641

Mare a Deo fuisse donatum humano generi, & eius factam deinceps inter homines diuisionem, diuinis oraculis esse approbatam. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13096

In Mari Ligustico. Lib. I. 7

quibus hoc dominium probatur, & medijs, quibus conseruatur; demumque refellendis, quæ in contrariū adducuntur. Ac vt ad opus aggrediar, ne vocabulis explicandis posthac distineamur, quid Maris, quid Dominij nomine intelligam, præfabor. Mare itaque (quod elementum aquæ ab Aristotele esse censetur)¹ appellatæ sunt a Summo Motore congregationes aquarum, quas vnū in locum congregari iusserat, definiturq;² ab Isidoro *aquarum generalis esse collectio*, vt sub hoc vocabulo,³ quod elementum totum significat, particularia maria, Mediterraneum, Atlanticū, Balthicum, Persicum, Indicum, cæteraque deinceps, quæ totius maris sunt partes homogeneæ, contineantur.⁴ Dominium autem pono, *ius esse de re corporali perfecte disponendi, nisi lege prohibeatur*, vt cum maris haberi dominium dixerō, tale ius in mari haberi intelligatur.

1. Secundo mecor. c. 2.

2. Gen. 1. 10.

3. Ety. l. 13. c. 14.

4. Isidor. different. lib. in verb. mare.

5. Bart. in l. ff. quis, vi. §. Differentia, ff. de acquir. possess. cū quo transeunt DD. Schneiden. in §. Singulorū, nu. 2. Init. de rer. diuis.

*Mare a Deo fuisse donatum humano generi,
& eius factam deinceps inter homines
diuisionem, diuinis Oraculis
esse approbatam.*

CAPVT PRIMVM.

HIS ita positis, quibus maris dominium nitatur fundamentis videamus, vt illud haberi posse demonstramus. In ipsa itaque mundi origine, omnium Creator Deus

8 De Dominio Ser.^m Gen. Reip.

1. Psalm. 88.
vers. x. & 49.
vers. 9. Job.
c. 38 vers. 8.
2. Psalm. 23.
vers. 1. & 49.
vers. 11.
3. Genes. c. 1.
in fin.
4. Ps. 8. vers.
per.
5. Genes. c. 9.

6. Ad Corin.
c. 15.

7. Ad Hebr.
c. 2.

8. D. Thom.
q. 66. artic. 1.
2. Les. de Iust.
& Iur. lib. 2.
c. 5. dubit. 1.
& 2.

Deus, ¹ maris, ² vt rerum cæterarum Dominus, cū reliquis quæ humano generi donauit, ³ huius quoque dominium in primos parentes transtulit: ⁴ omnia namque pedibus, hoc est, dominationi eorum subiecit. Hæc eadem postmodum a Summo Motore est humano generi repetita, confirmataq; donatio, ⁵ cum illud eluione deletum restitutus Noacho, eiusque filijs, iterum terram, mare atque aërem donauit. Quam donationem disertis verbis declarans ⁶ Apostolus: *Cum omnia homini subiecerit, nihil excepit, inquit, præter ipsum qui subiecit Deum.* ⁷ ἐν γὰρ τοῖς ὑποτάξαι αὐτῷ τοῖς πάντας ἕδωκεν αὐτῷ αὐτοῦ τάντων: *Supponens enim ipsi cuncta nihil reliquit, ipsi non subiectum.* Cum igitur in hac adeo liberali, ac vere diuina donatione ab hominum dominatu, præter se ipsum, nihil exemerit Deus, nisi mare aut Deum esse dicamus, aut nihil; procul dubio necesse est, vt illud hominum dominio subesse fateamur. Est autem vtraque donatio per expressionem vsusfructus facta (solito sacræ paginæ idiotismo, quo res ipsa exprimitur per vsumfructum) communitè toti humano generi. ⁸ Adami vero filijs in hunc mundum, tanquam in amplissimam domum opibus refertam, venientibus, vt quisque prior aliquid occuparat, ita quoque illius dominus efficiebatur: Quod si dubium erat, vter prior occupasset, vel plures ad idem aspirassent, forte

forte decidebatur: quo pacto statim inuenta sunt rerum dominia, quæ priuata appellantur: neque locum habuit decantata illa ætas aurea, seu seculum Saturnium, quo erant omnibus cuncta, communia, quod

¹ *Windice nullo,*

Sponte sua, sine lege fidem, rectumq; colebat;
Sed omnia, quorum vsus inueniebatur, passim priuato dominio fuere applicata: quod vel in ipsis primis fratribus apparuit, ² quorum vterque sua dona obtulit Deo; imo in ipso Adamo, ³ quem Deus iussit comedere panem suum, non alienum. Vt primum igitur tunc temporis maris inuentus est vsus, seu piscatus fuerit, seu nauigatio, illius quoque dominium introductum fuisse necesse est. Neque omnino est verisimile, Adami progeniem maris, quod accolebat, vsus Caimi posteris voluisse concedere, ⁴ cum huius soboles nequissima, ipso viuente adhuc Adamo, cæteris inimica cuncta prædaretur, bellumque cum Adami progenie (in qua minime numerabatur) continuum gereret, neque vlla inter eas gentes communicatio, aut commercium intercederet. Legimus enim hoc adeo vetitum fuisse, vt neque ad propagandum genus humanum (⁵ quod tamen primo, ac singulariter præceperat) tulerit Deus, vt posteri Adami mulieres e Caimi sobole ducerent in vxores: tantique hoc fecerit, ⁶ vt statim atque huic commercio locus est factus,

B mor-

1. Ouid. 1. Metam.
tam.

2. Genes. c. 4.
3. Ibid. c. 3.

4. Joseph. Ant.
riq. Iudæic.
lib. 1. c. 4.

5. Genes. c. 5.

6. Ibid. c. 1.

7. Ibid. c. 6
& 7.

10 De Dominio Ser.^{mz} Gen. Reip.

mortales omnes, paucis, ijsque iustissimis dem-
ptis, eluione deleuerit. Sic Maris Dominium
ante diluuium fuisse diuisum necesse est; sed
apertius eius partitionem post diluuium innuit
nobis sacra pagina.¹ Tunc enim cum regiones
inter se diuiserunt Sem, Cham, & Iaphet,² iuxta
Dei praeceptum humanum genus propagaturi,
ne dissensiones orirentur, mare etiam diuisisse
rationi est maxime consentaneum, ne illud com-
muniter, atque, vt hoc verbo vtar, *pro indiu-
iso*, possidentes, sine suae separationis frustra-
rentur.³ Cum enim propter hoc dispersi sint,
ne simul habitantes, habentesque omnia pro
communibus, dissidijs darent occasionem; nisi
mare quoque diuisissent, vel ex solo huius com-
muni vsu, apertus dissensionibus aditus relin-
quebatur. Imo probabilis quorundam est opi-
nio,⁴ factam fuisse a Noacho hanc distributio-
nem, cum ante obitum, testamenti sui tabulas
Semo tradidit, quibus suam vnicuique filiorum
hereditatis portionem assignabat. Ac tametsi
hanc regionum, mariumque partitionem mi-
nime fecisset Noachus (non enim hoc contem-
do) fecisse nihilominus ipsius filios oportet, qui-
bus mundus fuerat datus. Neque enim suspi-
cari possumus eos,⁵ quos Omnipotens e toto hu-
mano genere iustissimos selegerat, ac perfectis-
simos, cum euitandorum dissidiorum causa se-
pararentur, adeo imprudenter ansam dissensio-
nibus

1. Gen. c. 10.
6-11.
2. Ios. d. lib. 1.
c. 8.

3. Ibid.

4. Eusebius.
Cedrenus.
alij.

5. Gen. c. 6.

In Mari Ligustico. Lib. I. 11

nibus reliquisse maris communionem; ubi vel solus piscatus concertationibus satis amplam dare poterat occasionem, ac præsertim cum iam non modo naues essent inuentæ (¹ quarum usum, fabricamq; docuerat Noachus)² sed ipsius filij nauibus sint vsi, vt in terras, Insulasque, quas ex facta diuisione fuerant sortiti, dispergerentur. Quod itaque primis Parentibus primum, ac deinceps Noacho eiusque filijs a Deo donatum fuerat mare, quasi vniuerso humano generi, inter varios postmodum populos, nationesque diuisum est, vt reliqua, quæ singulorum subesse dominio minime dubitamus. Cum nanque regiones ac prouinciæ, quæ pari modo, ac mare communiter toti humano generi fuerant donatæ, ex diuisione filiorum Noachi, quasi ex familiæ exercundæ iudicio, seu ex hereditatis cessione, singulorum sint factæ, minimeque dubium sit, ex ijs quæ attulimus, inter Noachi filios fuisse diuisum & mare; huius quoque partes singulorum factas fuisse necesse est.³ Hoc pacto inter Sem, Cham, & Iaphet facta terrarum, marisque diuisio, singulorum dominio mari, terraque fecit initium, a quibus deinceps manauit in posteros, ac postmodum varias, & fere innumeras in partes distinctum est. Agnoscit autem sacra pagina pluribus in locis hanc maritimi dominij diuisionem, diuersorum populorum maritimum Imperium.

1. Euseb. de præpar. Euij. lib. 10. Polyd. Virgil. de inuitor. ver. 1.3. c. 15.
2. Ios. d. lib. 1. c. 10.

3. D. Thom. & Less. loc. cit.

12 De Dominio Ser.^m Gen. Reip.

1. *Ezechiel.*
c. 26. & seq.

2. *Nahum*
c. 3.

3. *Pf 88. ver-*
se 27.

4. *Esdra. l. 4.*
c. 7.

5. *Ibid. lib. 3.*
c. 4.

6. *Deuteron.*
c. 33.

commemorans. ¹ Tyrios siquidem Principes maris appellat, ipsamque Tyrum fortem, hoc est, dominam maris. Aperte quoque inter diuitias Alexandriae, maris principatum ² enumerat. Et Deus ipse inter alia, maris dominium Dauidi ³ pollicetur; quin imo alibi illud tanquam nullam habens controuersiam admittit, atque a singulis haberi posse concedit. Ipsius verba sunt ad Esdram. ⁴ *Mare positum est in spatiofo loco, ut esset altum & immensum: erit autem ei introitus in angusto loco positus, ut esset similis fluminibus. Quis enim uolens uoluerit ingredi mare, & videre eum, uel dominari ipsius, si non transferit angustum, in latitudinem quomodo uenire poterit?* Videmus hoc loco eiusdem conditionis censer, dominari maris, ac ingredi & videre; ad quæ ut aptum est mare, ita etiam ad dominium ferendum. Et rursus sacra pagina, hoc notum esse testatur, cum puerum Darij inferentem ⁵ adducit homines terram ac mare obtinere, & omnia quæ in eis sunt. Ac denique ⁶ Moyses (ut omittam alia diuinæ mentis oracula, quæ ad hoc possunt adduci) ante mortem suam, benedicens Iudæis, Nephthali prædixit fore, ut mare & meridiem possideret, quo ut lator diuinæ legis, maris approbaret dominium, dirimeretque omnem litem, quæ super hoc inter Israelitas oriri potuisset. Est igitur maris dominium, humano generi a Deo primum concessum, ac
dein-

In Mari Ligustico. Lib. I. 13
deinceps ipsius diuisio diuinis Oraculis appro-
bata.

*Dominium Maris inter homines iure
gentium fuisse diuisum.*

CAP. II.

NON tamen dicimus diuisionem ma-
ritimi dominij Iuris esse diuini. Lique-
t enim ¹ dominiorum, ac imperiorum
diuisionem iure gentium fuisse introductam,
cum alioquin ² iure naturæ omnia ad com-
munem hominum vsum sint creata, neque
magis huius sint, quam illius: sed ea quæ supe-
riori capite retulimus, ideo allata sunt, vt disce-
ptationi aditum patefaceremus, cum qui domi-
nium maris impugnant, religionem inijciant,
quasi diuina Oracula maritimo dominio ad-
uersentur. Postquam igitur hanc disceptatio-
nem minime venire in religionem ostendimus,
consequens est vt demonstremus, quo iure illud
dominium introductum sit. Omnium itaque
quæ extant suapte natura (hoc est, vt Scholastici
loquuntur, *per se*, vel ³ vt Iurisconsulti, *in sta-
tu integræ naturæ*) possessio omnibus est com-
munis; sed status rerum postulauit, hominum
naturâ corruptâ (quæ in ipsis primis fratribus
statim corrupta est) vt dominiorum distinctio
induceretur, ne communitio præberet occasio-
nem

1. L. ex hoc
iure, ff. de iust.
& iur. §. ius
autē gentiū,
Inst. de iur.
nat. c. ius ge-
tium, dist. 1.
c. dilectissimi,
12. q. 1.

2. Cap. Ius
naturale, de
fin. 1.

3. Barbof.
Collect. in de
c. Ius natu-
rale, p. 17.